

Arrest

nr. 70 782 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 mei 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 16 mei 2011 dient zij een visumaanvraag kort verblijf (type C) in bij de Belgische ambassade te Manilla, in de Filipijnen. Uit de stukken van het dossier en uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de visumaanvraag van de verzoekende partij beschouwd werd als een visumaanvraag kort verblijf, hoewel de verzoekende partij het in haar verzoekschrift heeft over een visum lang verblijf met het oog op duurzaam samenwonen.

Voordien diende de verzoekende partij verschillende visumaanvragen in, met negatief resultaat.

Op 27 mei 2011 neemt de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

• Andere:

Twijfels omtrent de intenties van minstens één van de partners om een duurzame gezinscel op te bouwen. Er zijn sterke vermoedens dat de intenties van de heer G. (...) vooral gericht zijn om financiële voordelen uit zijn samenwoning met de heer V.P. (...) te verwerven, eerder dan het stichten van een duurzame levensgemeenschap.

Dit is gebleken uit volgende elementen uit het dossier:

* Verblijfsvoordeel in hoofde van de heer G. (...);

Betrokkene komt uit een zeer bescheiden milieu met beperkte financiële middelen. Hij was bij een religieuze orde in de Filipijnen maar heeft die verlaten omdat deze hem slechts 20 euro per maand gaf. Betrokkene diende reeds twee maal een visumaanvraag in om bij de heer V.P. (...) op bezoek te komen (06/06/2010 + 18/11/2010), in één van deze aanvragen vertelde hij dat 20 euro niet voldoende was om zijn familie te helpen.

Het lijkt erop dat hij via een samenwoning met de heer V.P. (...) hoopt om zijn economische situatie en die van zijn Filipijnse familie te verbeteren door de financiële steun die hij krijgt van de garant en door zelf te werken in België.

* Financiële steun die betrokkene krijgt van de heer V.P. (...):

Sinds 2010 heeft hij in het totaal 4628 euro (ongeveer 23.140 pesos) gekregen van hem; dit zijn enorme bedragen voor de Filipijnen.

Toen hij nog in het seminarie werkte kreeg hij 1000 pesos per maand, hij verdient nu dus 23 keer meer door niet meer te gaan werken, dankzij de financiële steun van de heer V.P. (...).

In een vorige visumaanvraag heeft hij nog verklaard dat hij het seminarie verlaten had omdat hij er te weinig verdiende.

Uit het e-mail verkeer is tevens gebleken dat betrokkene regelmatig geld vraagt aan de heer V.P. (...).

* Groot leeftijdsverschil tussen de partners:

Betrokkene is 28 jaar, de heer V.P. (...) is er 55, dit is een enorm leeftijdsverschil van 27 jaar.

* Informatie uit de vorige visumaanvragen:

Betrokkene diende reeds twee visumaanvragen in:

Een eerste op 02/06/2010 (zie 17511); hij vroeg een visum voor 30 dagen, hij verklaarde toen aan de ambassade dat het enkel om een vriendschappelijke relatie ging met de heer V.P. (...).

Deze aanvraag werd hem geweigerd.

Vervolgens diende hij een tweede aanvraag in op 18/11/2010 (zie 19566), ook voor 30 dagen; hij verklaarde toen opnieuw dat het enkel om een vriendschapsrelatie ging en dat hij sinds maart 2010 elke maand 300 euro van de heer V.P. (...) ontving. Hij zei dat de heer V.P. (...) het geld gaf aan hem en zijn familie omdat hij medelijden had met hen.

In geen van deze aanvragen heeft betrokkene het gehad over een amoureuze relatie die er tussen hen zou zijn.

De heer V.P. (...) woonde van 2005 tot 2007 reeds samen met een Filipijnse man (32 j.), deze man heeft in het Internationaal Noviciaat van de Broeders van Liefde gewoond in Sint Maria-Aalter. De heer V.P. (...) leerde hem daar kennen toen hij er kok was.

Het is hier waar betrokkene en de heer V.P. (...) elkaar ook leerde kennen toen betrokkene er van 2003 tot 2006 verbleef. Het is mogelijk dat betrokkene en de vorige Filipijnse partner van de heer V.P. (...) elkaar kennen.

De vorige vriend heeft echter misbruik gemaakt van het vertrouwen van de heer V.P. (...) om zijn verblijfsvergunning te bekomen in België.

Het is niet uit te sluiten dat betrokkene tevens misbruik zal maken van het vertrouwen van de heer V.P. (...) om een verblijfsvergunning te bekomen.

Betrokkene kan niet vrij verklaard worden van besmettelijke ziekten; volgens zijn medisch attest (d.d. 04/04/2011) heeft betrokkene een chronische vorm van Hepatitis B.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “substantiële vormvereisten, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer en de algemene rechtsbeginselen; machtsoverschrijding.” Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens haar rechten van verdediging geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Omdat totaal niet duidelijk is/ uit de beslissing kan afgeleid worden welke bevoegde autoriteit (welke Minister, welke Staatssecretaris, welke gemachtigde van de Minister of welke gemachtigde van de Staatssecretaris) de beslissing tot weigering visum ten aanzien van verzoeker genomen heeft.

Dat evenmin deze beslissing zelf door de bevoegde autoriteit ondertekend werd.

Terwijl de aanduiding van de bestuursoverheid, die de bewuste beslissing heeft genomen, en de ondertekening van de beslissing door deze zelf constitutionele elementen zijn van een bestuurshandeling.

Inderdaad in de beslissing wordt niet aangeduid welke bevoegde bestuursoverheid de beslissing ten aanzien van verzoeker heeft genomen.

Dat evenmin de beslissing zelf niet door de bevoegde autoriteit ondertekend werd.

Dat evenwel de aanduiding van de auteur, diens hoedanigheid en ondertekening van een administratieve beslissing moet beschouwd worden als essentiële bestanddelen zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat dus om substantiële vormvereisten.

Zodat de bestreden beslissing nietig is wegens het gebrek aan substantiële vormvereisten, m.n. het gebrek aan de aanduiding van de bestuursoverheid, gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing en diens ondertekening

Dat er derhalve eveneens sprake is van de schending van verzoekers rechten van verdediging nu de aanduiding/vermelding van de bestuursoverheid, die de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker heeft genomen, niet is gebeurd/weergegeven en derhalve niet kan na geverifieerd worden of hij de bevoegdheid had de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker te nemen.

Dat er in casu sprake is van machtsoverschrijding.”

2.1.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel op in haar nota:

“In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op “van substantiële vormvereisten, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer en de algemene rechtsbeginselen; machtsoverschrijding.” Verzoeker houdt voor dat op de bestreden beslissing niet wordt aangeduid welke bevoegde bestuurs-overheid de beslissing heeft genomen en dat de beslissing niet werd ondertekend, zodat niet kan geverifieerd worden of de bestuursoverheid die de bestreden beslissing heeft genomen daartoe wel bevoegd was.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Daarbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat op de bestreden beslissing wel degelijk werd vermeld wie de bestreden beslissing heeft genomen. De beslissing bevat immers bovenaan de vermelding “C.J. (...), attaché “.

Ook het gegeven dat de bestreden beslissing niet ondertekend zou zijn, kan geenszins de nietig-verklaring van de bestreden beslissing verantwoorden.

De vereiste van een handtekening is namelijk geen geldigheidsvereiste. Immers, een mondelinge beslissing is ook een aanvechtbare beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (R.v.St. nr. 40466 van 23 september 1992), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. (RvV nr. 9.580 dd. 07.04.2008)

Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de vermelding ‘Getekend voor de Minister’ evenals de naam en de functie van de persoon die de beslissing in naam van de minister heeft genomen. Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd dat het louter door het ontbreken van de handtekening niet duidelijk is door wie de beslissing genomen werd. De bestreden beslissing werd duidelijk genomen door attaché E.B., als gemachtigde van de minister. (RvV nr. 25.618 dd. 03.04.2009)

Door de verzoekende partij wordt de bevoegdheid van de opsteller, de heer J.C. (...), attaché, niet betwist.

Dienstig kan nog verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 27.248 dd. 12.05.2009:

Uit het formulier van betekening en uit de stukken van het dossier met name het beslissingsformulier, blijkt dat de heer Y.V., attaché, de auteur is van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wordt de identiteit van de auteur wel vermeld, evenals zijn functie.

Verzoekster is op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. De stukken van het administratief dossier bevestigen dat de heer Y. V. als attaché de bestreden beslissing getroffen heeft. Er is dus geen probleem van toerekening van de bestreden beslissing aan een bepaalde persoon of onduidelijkheid over diens hoedanigheid, zodat de bevoegdheid van de steller van de akte wel degelijk kan nagegaan worden.

Verzoekster betwist niet dat een attaché niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor het in ontvangst nemen van bepaalde visumaanvragen en voor het meedelen van de genomen beslissingen gebruik maakt van het "systeem Casablanca" met specifieke elektronische formulieren. Enkel de daartoe gemachtigde ambtenaren hebben toegang tot dit systeem door middel van een code of paswoord. in casu kan in redelijkheid worden aangenomen dat de heer Y.V., attaché, als auteur van de beslissing, één van deze gemachtigde ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken is.

Het eerste middel is ongegrond. (RvV nr. 27.248 dd. 12.05.2009)

Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. In haar eerste middel voert de verzoekende partij aan dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden welke bevoegde autoriteit de beslissing tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf heeft genomen en dat de beslissing niet werd ondertekend.

Uit de eerste zinsnede van de bestreden beslissing die ter kennis is gegeven blijkt dat de beslissing uitgaat van "de Federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken". Daarnaast wordt deze ter kennis gegeven bestreden beslissing, toegevoegd aan het verzoekschrift, beëindigd door middel van de vermelding "Voor de Minister, C.J., Attaché". Derhalve kan uit de bestreden beslissing afgeleid worden dat zij genomen is door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. De verwerende partij wijst er ter terechtzitting op dat de bestreden beslissing dient te worden toegerekend aan attaché J.C., daar diens naam vermeld staat achter de woorden "gevalideerd door" op het visumbeslissingsformulier kort verblijf. De verzoekende partij antwoordt ter terechtzitting dat zij zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad gedraagt. De Raad besluit dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, de functie van de auteur wel is vermeld, nu uit het beslissingsformulier blijkt dat attaché J.C. de bestreden beslissing gevalideerd heeft. Uit de stukken van het dossier en de beslissing blijkt dus dat de bestreden beslissing is genomen door de gemachtigde van de bevoegde minister, aangezien de naam en de functie van de persoon die de beslissing heeft genomen in naam van de minister zijn vermeld. De verzoekende partij heeft aldus kunnen nagaan of de beslissing werd genomen door de bevoegde overheid en kan niet gevolgd worden in haar kritiek.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor het in ontvangst nemen van bepaalde visumaanvragen en voor het meedelen van de genomen beslissingen gebruik maakt van het "systeem Casablanca" met specifieke elektronische formulieren. Waar de verwerende partij in haar nota stelt dat enkel de daartoe gemachtigde ambtenaren toegang hebben tot dit systeem door middel van een code of paswoord, kan deze redenring gevolgd worden nu dit gegeven niet wordt weerlegd door de verzoekende partij, die zich gedraagt naar de wijsheid. In casu kan in redelijkheid worden aangenomen dat attaché J.C., als auteur van de beslissing, één van deze gemachtigde ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken is.

Waar de verzoekende partij in haar tweede onderdeel van het middel voorhoudt dat het gebrek aan handtekening een vernietiging tot gevolg moet hebben, wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) stelt niet

dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn.

De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling waarvan de geldigheid aldus niet kan worden aangetast door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

Opnieuw wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing wel aanduidt wie de beslissing heeft genomen, namelijk J.C., wiens hoedanigheid is vermeld, namelijk die van attaché. De verzoekende partij betwist niet dat de attaché bevoegd is, als gemachtigde van de minister of als gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, om de beslissing te nemen. Ook wordt niet betwist dat zowel de minister van Binnenlandse Zaken als de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing inzake het al dan niet afleveren van een visum kort verblijf mogen nemen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier, dat het visumbeslissingsformulier bevat, dat de beslissing werd gevalideerd door attaché J.C., van wie niet betwist wordt dat hij werkzaam is bij de FOD Binnenlandse Zaken. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing een substantiële vormvereiste schendt en niet genomen zou zijn door de bevoegde autoriteit, te meer zij zich ter terechtzitting gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat door het ontbreken van de handtekening op het aan haar ter kennis gegeven exemplaar, niet duidelijk is door wie de beslissing werd genomen. De loutere bewering dat de bestreden beslissing nietig is omdat niet kan worden afgeleid welke bevoegde overheid de beslissing tot weigering van het visum heeft genomen en die niet door de minste aanwijzing worden ondersteund, kan niet worden aanvaard.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel is onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij machtsoverschrijding aanvoert, wijst de Raad er op dat hiervan sprake is wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

2.2.1. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "*de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de rechten van verdediging*" en van "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgverplichting*" en meent zij dat het gaat om een kennelijk onredelijke beslissing waarbij sprake is van machtsmisbruik.

Het middel luidt als volgt:

"1.

Dat verweerder in de beslissing stelt dat "het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond".

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat verweerder geenszins zomaar een subjectief oordeel kan vellen over verzoekers relatie en gehouden is op een objectieve manier verzoekers visumaanvraag te beoordelen.

Wanneer alle gevraagde documenten door verzoeker worden neergelegd dient door verweerder dan ook een objectieve en gemotiveerde beslissing te worden genomen.

Dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing en zelfs van machtsmisbruik in hoofde van verzoeker.

2.

Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar het groot leeftijdsverschil tussen verzoeker en zijn Belgische levenspartner

Dat verzoeker opmerkt dat een groot leeftijdsverschil geenszins een beletsel kan zijn om een liefdesrelatie te hebben.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar een arrest van het Hof van Beroep te Brussel, Derde Kamer, dd. 30 januari 2009 (2008/AR/1 127, onuitgeg.) waarin in casu de (toekomstige) echtgenote 39 jaar ouder is dan de (toekomstige) echtgenoot. Het Hof oordeelde dat dit element geenszins afdoende is om te besluiten tot een schijnhuwelijk en stelt dat de wet geen (maximum) leeftijd voorziet om te huwen. Zelfs al zou het huwelijk een atypisch karakter vertonen, dan nog is dit voor het Hof onvoldoende om te besluiten tot een schijnhuwelijk.

3.

Uit het schrijven dd. 20.03.2011, welke de Belgische levenspartner verweerder overmaakte ter ondersteuning van de visumaanvraag van verzoeker (cf. stuk 2), blijkt dat er wel degelijk sprake is van een duurzame relatie tussen verzoeker en zijn Belgische levenspartner en dat zij reeds elkaar op regelmatige basis hebben ontmoet.

Dat verzoeker dient vast te stellen dat verweerder geen rekening houdt met dit door verzoeker neergelegd bewijsstuk, waardoor er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat geenszins in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom dit schrijven dd. 20.03.2011 van zijn Belgische levenspartner niet kan weerhouden worden als bewijs van hun duurzame relatie en als bewijs dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf wel degelijk voldoende zijn aangetoond.

4.

Overigens ziet verzoeker niet in waarom zijn Belgische levenspartner geen geld zou mogen geven aan hem.

De giften van zijn levenspartner zijn het gevolg van hun relatie en niet de oorzaak of het doel.

Verzoeker wil verwijzen naar de rechtspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen, derde kamer, AR nr. 09/25/B, onuitgeg., waarin de rechtbank juist oordeelde dat het feit dat de Belgische levenspartner zijn Filipijnse vriendin financieel ondersteunt juist wijst op de intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. De rechtbank stelde dat ingeval van een schijnhuwelijk het omgekeerde fenomeen zich mogelijk eerder zou voordoen, nl. dat de buitenlander (buitenlandse) er financieel iets tegenover stelt indien een Belg met hem (haar) zou huwen p. 4).

Verweerder is gehouden de door verzoeker neergelegde bewijsstukken te toetsen aan de criteria vermeld in de wetgeving en dient geenszins een subjectief oordeel te vellen over de eventuele financiële ondersteuning door de Belgische levenspartner van verzoeker.

Dat er derhalve sprake is van een schending van de motiveringsplicht en van een kennelijk onredelijke beslissing.

5.

Uit het neergelegde schrijven van het Dr. Guislaininstituut dd. 23.03.2011 blijkt dat verzoeker reeds enkele jaren geleden in België verbleef om er studies te doen en er stage te lopen (cf. stuk 3).

Indien verzoeker enkel een verblijfsrechtelijke voordeel en financiële voordelen voor ogen heeft, dan zou hij na zijn studies niet meer naar zijn land teruggekeerd zijn.

Uit het neergelegde schrijven van VZC Schelderust dd. 30 maart 2011 blijkt dat er voor verzoeker andere opties nog mogelijk zijn naast vrijwilligerswerk (cf. stuk 4).

Dat derhalve verzoeker onmiddellijk aan de slag kan gaan en geenszins beroep dient te doen op de financiële steun van zijn levenspartner.

Dat verzoeker opnieuw dient vast te stellen dat verweerder geen rekening houdt met alle de door verzoeker neergelegde bewijsstukken.

Dat verweerder opnieuw nalaat te motiveren waarom met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken, meer bepaald met voormelde schrijven van het Dr. Guislaininstituut en van VZC Schelderust, geen rekening kan gehouden worden.

Dat er derhalve opnieuw sprake is van een schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een kennelijk onredelijke beslissing.

6.

Verweerder verwijst verder in de beslissing naar de vroegere relatie van zijn Belgische levenspartner.

Verzoeker ontkent niet dat zijn Belgische levenspartner reeds vroeger samenwoonde met een Filipijnse man.

Verzoeker wil echter opmerken dat de vroegere relatie van zijn Belgische levenspartner geen afbreuk doet aan de oprechtheid van hun huidige relatie.

Dat verweerder geenszins kan verwijzen naar het verleden om de huidige visumaanvraag van verzoeker te weigeren.

Dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing.

7.

Dat verzoeker wil benadrukken dat hij op de Belgische ambassade werd verhoord aan de balie waarbij talrijke aanwezigen dit gesprek perfect konden (mee)horen.

Dat er sprake is van schending van verzoekers rechten van verdediging nu verzoeker geenszins op een correcte en met respect voor zijn privacy gehoord werd door verweerder.

8.

Dat verzoeker tenslotte wil benadrukken dat verweerder nalaat rekening te houden met het feit dat Hepatitis B met medicatie perfect te genezen is.

Dat er derhalve opnieuw sprake is van een schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een kennelijk onredelijke beslissing.”

2.2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het tweede middel op in haar nota:

“In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van “de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechts beginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en zorgvuldigheids-verplichting; kennelijk onredelijke beslissing; machtsmisbruik.”

Verzoekers beschouwingen omtrent de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, kunnen niet worden aangenomen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij immers vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van volgende motieven:

“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

• Andere: Twijfels omtrent de intenties van minstens één van de partners om een duurzame gezinscel op te bouwen. Er zijn sterke vermoedens dat de intenties van de heer G. (...) vooral gericht zijn om financiële voordelen uit zijn samenwoning met de heer V.P. (...) te verwerven, eerder dan het stichten van een duurzame levensgemeenschap.

Dit is gebleken uit volgende elementen uit het dossier:

* Verblijfsvoordeel in hoofde van de heer G. (...);

Betrokkene komt uit een zeer bescheiden milieu met beperkte financiële middelen. Hij was bij een religieuze orde in de Filippijnen maar heeft die verlaten omdat deze hem slechts 20 euro per maand gaf. Betrokkene diende reeds twee maal een visumaanvraag in om bij de heer V.P. (...) op bezoek te komen (06/06/2010 + 18/11/2010), in één van deze aanvragen vertelde hij dat 20 euro niet voldoende was om zijn familie te helpen.

Het lijkt erop dat hij via een samenwoning met de heer V.P. (...) hoopt om zijn economische situatie en die van zijn Filippijnse familie te verbeteren door de financiële steun die hij krijgt van de garant en door zelf te werken in België.

* Financiële steun die betrokkene krijgt van de heer V.P. (...).

Sinds 2010 heeft hij in het totaal 4628 euro (ongeveer 23.140 pesos) gekregen van hem, dit zijn enorme bedragen voor de Filippijnen. Toen hij nog in het seminarie werkte kreeg hij 1000 pesos per maand, hij verdient nu dus 23 keer meer door niet meer te gaan werken, dankzij de financiële steun van de heer V.P. (...).

In een vorige visumaanvraag heeft hij nog verklaard dat hij het seminarie verlaten had omdat hij er te weinig verdiende. Uit het e-mail verkeer is tevens gebleken dat betrokkene regelmatig geld vraagt aan de heer V.P. (...).

* groot leeftijdsverschil tussen de partners:

Betrokkene is 28 jaar, de heer V.P. (...) is er 55, dit is een enorm leeftijdsverschil van 27 jaar.

* Informatie uit de vorige visumaanvragen:

Betrokkene diende reeds twee visumaanvragen in:

Een eerste op 02/06/2010 (zie 1 7511); hij vroeg een visum voor 30 dagen, hij verklaarde toen aan de ambassade dat het enkel om een vriendschappelijke relatie ging met de heer V.P. (...). Deze aanvraag werd hem geweigerd. Vervolgens diende hij een tweede aanvraag in op 18/11/2010 (zie 19566), ook voor 30 dagen; hij verklaarde toen opnieuw dat het enkel om een vriendschapsrelatie ging en dat hij sinds maart 2010 elke maand 300 euro van de heer V.P. (...) ontving. Hij zei dat de heer V.P. (...) het geld gaf aan hem en zijn familie omdat hij medelijden had met hen. In geen van deze aanvragen heeft betrokkene het gehad over een amoureuze relatie die er tussen hen zou zijn. De heer V.P. (...) woonde van 2005 tot 2007 reeds samen met een Filippijnse man (32 j.), deze man heeft in het Internationaal Noviciaat van de Broeders van Liefde gewoond in Sint Maria-A alter. De heer V.P. (...) leerde hem daar kennen toen hij er kok was. Het is hier waar betrokkene en de heer V.P. (...) elkaar ook leerde kennen toen betrokkene er van 2003 tot 2006 verbleef. Het is mogelijk dat betrokkene en de vorige Filippijnse partner van de heer V.P. (...) elkaar kennen.

De vorige vriend heeft echter misbruik gemaakt van het vertrouwen van de heer V.P. (...) om zijn verblijfsvergunning te bekomen in België. Het is niet uit te sluiten dat betrokkene tevens misbruik zal maken van het vertrouwen van de heer V.P. (...) om een verblijfsvergunning te bekomen.

Betrokkene kan niet vrij verklaard worden van besmettelijke ziekten, volgens zijn medisch attest (d.d. 04/04/2011) heeft betrokkene een chronische vorm van Hepatitis B."

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoekers kritiek kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Er dient te worden besloten dat de omstandigheden waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing dd. 09.11.2010, concrete feiten betreffen die steun vinden in het administratief dossier, en die door verzoeker niet ernstig kunnen worden betwist.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekster kritiek uit op de feitelijke vaststellingen.

Evenwel dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen, en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desbetreffend (zie o.m. in het arrest RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008, nr. 1619 van 10 september 2007, nr. 1927 van 24 september 2007):

"... In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame

levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (cfr. artikel 146 bis B. W). In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Ook de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin van die aard om, gelet op de mar2inale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond” (RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008).

In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden werd wel degelijk rekening gehouden met alle elementen van het dossier, zo ook met de brief van 20.3.2011 van de Belgische levenspartner.

Op basis van alle voorgelegde elementen is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins kennelijk onredelijk tot het besluit gekomen dat aan verzoeker geen visum kort verblijf kan worden afgegeven.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde om geen visum kort verblijf af te geven aan verzoeker.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen uit het administratief dossier die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken; dit geheel conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Verzoekers tweede middel faalt dan ook in rechte.”

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om een visum te verkrijgen, omdat zij het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf onvoldoende heeft aangetoond en er twijfels bestaan omtrent de intenties van minstens één van beide partners om een duurzame gezinscel op te bouwen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen,

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar de verzoekende partij meent dat zij wel voldoende het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf heeft aangetoond en zij wel de intentie heeft met S.V.P. een duurzame gezinscel op te bouwen, bekritiseert zij de inhoud van de bestreden beslissing en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van de toepassing van artikel 32 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven

op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.

De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening.”

Uit de lezing van deze bepalingen volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van verschillende redenen een aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien. De vaststelling dat aan één van de opgesomde weigeringsmotieven vermeld onder artikel 32.1.a en b van de Visumcode wordt voldaan, volstaat om een visumaanvraag te weigeren. Dit heeft tot gevolg dat indien de bestreden beslissing op correcte wijze gesteund is op één van deze opgesomde criteria die elk op zich determinerend kunnen zijn, de bestreden beslissing afdoend gemotiveerd is en de overige motieven als overbodige motieven moeten worden beschouwd.

In casu baseert de bestreden beslissing zich op verschillende motieven, waaronder het gegeven dat er twijfels bestaan omtrent de intenties van minstens één van beide partners om een duurzame gezinscel op te bouwen in het Rijk, nu er sterke vermoedens zijn dat de intenties van de verzoekende partij vooral gericht zijn om financiële voordelen te verwerven uit haar samenwoonst met haar partner S.V.P., eerder dan het stichten van een duurzame levensgemeenschap, criterium bedoeld in artikel 32,1, b van de Visumcode. In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij een opsomming van elementen waaruit zij dit afleidt. De bestreden beslissing motiveert dienaangaand:

"(...)

Er zijn sterke vermoedens dat de intenties van de heer G. (...) vooral gericht zijn om financiële voordelen uit zijn samenwoonst met de heer V.P. (...) te verwerven, eerder dan het stichten van een duurzame levensgemeenschap.

Dit is gebleken uit volgende elementen uit het dossier:

* Verblijfsvoordeel in hoofde van de heer G. (...);

Betrokkene komt uit een zeer bescheiden milieu met beperkte financiële middelen. Hij was bij een religieuze orde in de Filipijnen maar heeft die verlaten omdat deze hem slechts 20 euro per maand gaf.

Betrokkene diende reeds twee maal een visumaanvraag in om bij de heer V.P. (...) op bezoek te komen (06/06/2010 + 18/11/2010), in één van deze aanvragen vertelde hij dat 20 euro niet voldoende was om zijn familie te helpen.

Het lijkt erop dat hij via een samenwoonst met de heer V.P. (...) hoopt om zijn economische situatie en die van zijn Filipijnse familie te verbeteren door de financiële steun die hij krijgt van de garant en door zelf te werken in België.

* Financiële steun die betrokkene krijgt van de heer V.P. (...):

Sinds 2010 heeft hij in het totaal 4628 euro (ongeveer 23.140 pesos) gekregen van hem; dit zijn enorme bedragen voor de Filipijnen.

Toen hij nog in het seminarie werkte kreeg hij 1000 pesos per maand, hij verdient nu dus 23 keer meer door niet meer te gaan werken, dankzij de financiële steun van de heer V.P. (...).

In een vorige visumaanvraag heeft hij nog verklaard dat hij het seminarie verlaten had omdat hij er te weinig verdiende.

Uit het e-mail verkeer is tevens gebleken dat betrokkene regelmatig geld vraagt aan de heer V.P. (...).

* Groot leeftijdsverschil tussen de partners:

Betrokkene is 28 jaar, de heer V.P. (...) is er 55, dit is een enorm leeftijdsverschil van 27 jaar.

* Informatie uit de vorige visumaanvragen:

Betrokkene diende reeds twee visumaanvragen in:

Een eerste op 02/06/2010 (zie 17511); hij vroeg een visum voor 30 dagen, hij verklaarde toen aan de ambassade dat het enkel om een vriendschappelijke relatie ging met de heer V.P. (...).

Deze aanvraag werd hem geweigerd.

Vervolgens diende hij een tweede aanvraag in op 18/11/2010 (zie 19566), ook voor 30 dagen; hij verklaarde toen opnieuw dat het enkel om een vriendschapsrelatie ging en dat hij sinds maart 2010 elke maand 300 euro van de heer V.P. (...) ontving. Hij zei dat de heer V.P. (...) het geld gaf aan hem en zijn familie omdat hij medelijden had met hen.

In geen van deze aanvragen heeft betrokkene het gehad over een amoureuze relatie die er tussen hen zou zijn.

De heer V.P. (...) woonde van 2005 tot 2007 reeds samen met een Filipijnse man (32 j.), deze man heeft in het Internationaal Noviciaat van de Broeders van Liefde gewoond in Sint Maria-Aalter. De heer V.P. (...) leerde hem daar kennen toen hij er kok was.

Het is hier waar betrokkene en de heer V.P. (...) elkaar ook leerde kennen toen betrokkene er van 2003 tot 2006 verbleef. Het is mogelijk dat betrokkene en de vorige Filipijnse partner van de heer V.P. (...) elkaar kennen.

De vorige vriend heeft echter misbruik gemaakt van het vertrouwen van de heer V.P. (...) om zijn verblijfsvergunning te bekomen in België.

Het is niet uit te sluiten dat betrokkene tevens misbruik zal maken van het vertrouwen van de heer V.P. (...) om een verblijfsvergunning te bekomen. (...)"

De verzoekende partij betwist de onderliggende feitelijke gegevens niet en weerlegt deze niet. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het doel van de verzoekende partij er niet op gericht is een duurzame relatie te stichten en derhalve dat het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en er twijfels bestaan over de intenties van verzoekende partij. Deze motieven hebben ertoe geleid dat de verzoekende partij het visum geweigerd werd. Wat deze motieven betreft, beperkt de verzoekende partij zich in het middel in wezen tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke

vaststellingen en de daarbij horende stukken (de brief van haar partner van 20 maart 2011 die zij bij haar visumaanvraag voegde en waarin zij verduidelijkt dat er wel degelijk sprake is van een duurzame relatie tussen haar en haar partner en dat zij elkaar op regelmatige basis hebben ontmoet) en het geven van een andere versie of verklaring er voor (aldus voor het groot leeftijdsverschil, waarom zij geen geld zou mogen krijgen van de partner, het op regelmatige basis elkaar ontmoeten, opgeven van andere redenen zoals studie, openstaande opties naast vrijwilligerswerk, betekenis van de vroegere relatie van haar partner), zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest van het hof van beroep van Brussel van 30 januari 2009 om aan te tonen dat een groot leeftijdsverschil tussen partners geen afdoende argument is om te besluiten tot een schijnhuwelijk en naar rechtspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen omtrent het al dan niet bestaan van een schijnhuwelijk, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar omstandigheden in hun geheel gelijkaardig zijn aan deze vervat in voormelde rechtspraak en dat de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel moeten gelezen worden.

De verzoekende partij maakt geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij machtsmisbruik heeft gepleegd of dat de toepassing van artikel 32 van de Visumcode tot een kennelijk onredelijke beslissing heeft geleid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel en herhaalt dat dit onderdeel van het middel niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN